

disse Evangelier, men jeg mindes, som sagt, ikke noget, der staar i Forbindelse med Rente af Laan i fast Ejendom.

Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Sven, som mente, der havde været Perioder, hvor den effektive Rente af $4\frac{1}{2}$ pCt. Kreditforeningsobligationer havde været 6 pCt., at det kan den nu ikke have været selv i den allervanskeligste Tid. Den Tid, som det ærede Medlem talte om, da saadanne Obligationer afhændedes til en Kurs af 75, var imidlertid saa exceptionel, at man ikke kan slutte noget almindeligt derfra; det var en sørgelig Tilstand, vi var ude i den Gang, men den varede da heldigvis heller ikke ret længe, og i Øjeblikket er netop dette Papir, som det ærede Medlem Hr. Zahle rigtigt oplyste, for Opadgaende og har været det et Stykke Tid, hvilket formentlig tyder paa, at Rentefoden nu er for Nedadgaende. Dette er et Moment til, som kan gøres gældende mod det foreliggende Lovforslag.

Den højtærede Indenrigsminister siger, at i dette Øjeblik er Renten fri; nej, det er ikke rigtigt, man kan ikke sige, at Renten er fri, thi den er kun fri paa den Maade, at vil man have en højere Rente, skal det ske ifølge Bevilling, og Bevillingsmyndigheden er jo til syvende og sidst under Indenrigsministeren. Selv om den i Øjeblikket er overgivet til Retsskriverne, behøves der jo ingen Lov for at faa dette Forhold ændret, thi Indenrigsministeren kan jo i Dag eller i Morgen udsende et Cirkulære til samtlige Retsskrivere og tage det Forbehold, som han eventuelt ønsker at tage. Man skulde nødig under Hensyn til Forholdene i visse Dele af Landet komme til en Særlovgivning for disse Dele, og det er da ogsaa en Side af Sagen, som jeg vil bede ærede Medlemmer tage under Overvejelse indenfor det Udvalg, som jeg forstaar vil blive nedsat.

Jeg skal i øvrigt ikke komme dybere ind paa de historiske og andre Betragtninger, som er anstillet i Forbindelse med dette Lovforslag; man ønsker det jo behandlet i et Udvalg, og det kan jeg selv sagt ikke have noget at fremføre imod. Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at hvis denne Lovgivning ikke gennemføres i indeværende Rigsdagssamling, saa vil vi fra 1. Oktober vende tilbage til de Bestemmelser, der findes i Loven af 27. Marts 1912, og saa vil den Mulighed, som ønskes af mange Pengeinstitutter og højt ansete Pengeinstitutter, og som siden 1921 har været til Stede for, at kunne yde Laan i

fast Ejendom til mere end 6 pCt., ikke længere findes. Hvilke Vanskeligheder det vil kunne føre med sig, skal jeg ikke her forsøge at skildre; det vil ogsaa afhænge af den Udvikling, som Tiden indtil 1. Oktober vil bringe. Jeg vil henstille til det høje Ting ogsaa at tage dette med ind under sine Overvejelser af, hvorvidt en saadan Lovgivning bør gennemføres eller ikke.

I Øjeblikket er den lovlige Tilstand den, at Renten ikke er fri, og det er det, jeg mener den skal vedblive at være, fordi man ikke kan overse Forholdene. Selv om det i Øjeblikket kun er en Forms Sag at faa denne højere Rente, saa ved man ikke, hvordan det kan blive senere, og vi maa dog alle haabe, at der kommer en Tid, hvor det er paakrævet at holde igen, og naar vi har den bestaaende Lovgivning, kan man, hvis man finder det formaalstjenligt, helt forbyde en højere Rente end 4 pCt. Den højtærede Minister sagde, og det faldt jo ganske i Traad med det ærede Medlem Hr. Svens Opfattelse, at det er ganske umuligt for Lovgivningsmagten at fastsætte Regler for, hvad man skal give for Penge, naar man laaner dem. Det er højst rimeligt, at en saadan Lovgivning vil være vanskelig, men hvis vi kunde enes om det, vilde det da i hvert Fald ikke være vanskeligt at faa en Del af disse urimeligt indtjente Penge ind i Samfundskassen. Det har Lovgivningsmagten dog i hvert Fald under sig at bestemme.

Vi har gentagne Gange under det forrige Ministerium haft Spørgsmaalet fremme om det formaalstjenlige i at tage noget af den uhyre Profit, Kapitalen har haft, tilbage i Samfundets Kasse. Lovgivningsmagten, som er den eneste suveræne Institution i dette Land, kan, hvis der er Enighed og Villie dertil, give Love, som tager en Del af den urimelige Profit tilbage i Samfundets Kasse. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa her; det kan vi maaske drøfte i et Udvalg. Men jeg vil, som sagt, efter det, jeg her har fremført, henstille, at Sagens videre Behandling foregaar i det Udvalg, der vil blive foreslaaet nedsat.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg ønsker paa ingen Maade at medvirke til Gennemførelsen af en Lovgivning, som kunde virke stimulerende med Hensyn til en Renteforhøjelse. Men det ærede Medlem tager fejl, hvis han tror, at Renten kan fastsættes ved Lov, at en Maksimal-